

žovateli jen osmidenní rekursní lhůta ve smyslu § 65 ex. ř., a byl rekurs podaný teprve čtrnáctý den po doručení opozděný.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nepřihlížej k zamítavým důvodům uvedeným v napadeném usnesení o rekursu dále jednal.

D ů v o d y:

V zásadě jest sice souhlasiti s rekursním soudem, že to, co bylo uvedeno o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu v rozh. čís. 12939 sb. n. s., k němuž rekursní soud poukázal, platí obdobně a důsledně i o delší rekursní lhůtě § 83 ex. ř., že by totiž tuto delší rekursní lhůtu bylo lze uznati jen v tom případě, pokud v rekursu jde o důvody a otázky, jež plynou z povahy věci a ze speciálních předpisů obsažených v § 79 až 82 ex. ř. Než v souzeném případě opíral rekurent tvrzenou nepřípustnost exekuce i o předpis § 81 ex. ř. Jest proto uznati, že byl rekurs, a to také v ostatním obsahu, podán včas a bude teprve při věcném vyřízení rekursu uvažovati o tom, je-li rekurs opodstatněn, pokud se opírá též o zmíněné již místo zákona.

Čís. 13682.

Vymáhající věřitel, jenž vědomě navrhl exekuci na věc nepatřící povinnému, nýbrž osobě třetí, ručí jí za škodu tím vzniklou.

Třetí osoba svou škodu spoluzavinila a musí ji nésti stejným dílem, věděla-li včas o exekuci na její věc a nepodnikla nic na obranu svého práva.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 1747/32.)

Žalobci měli motorovou trojkolku uloženu v garáži spolku Č. Spolek Č. dal trojkolku do úschovy žalovanému spediteru, jenž zažaloval skladné proti spolku Č. a, vysoudiv spor, vedl k vydobytí této pohledávky exekuci na trojkolku, jež pak byla v dražbě prodána. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném zaplacení 14.000 Kč (prý cena trojkolky), tvrdíce, že žalovaný, podáváje exekuční návrh, věděl, že trojkolka nenáleží spolku Č., nýbrž žalobcům. Oba nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud zjistil, že žalovaný učinil návrh, by mu k vydobytí pohledávky proti klubu Č. povolena byla exekuce zabavením a prodejem trojkolky v jeho úschově jsoucí, a že, čině tento návrh věděl, že trojkolka není jměním strany povinné (klubu Č.), nýbrž že je vlastnictvím žalobců. Mylně má odvolací soud za to, že žalovaný nejednal protiprávně, poněvadž prý se zabavení stalo správně podle předpisů §§ 253, 262 ex. ř. a návozu pro soudní vykonavatele a poněvadž prý žalobci o tomto

zabavení věděli a tudíž měli možnost brániti se proti němu žalobou podle § 37 ex. ř. Předpisy §§ 253, 262 ex. ř. a návodu pro výkonné orgány upravují jen formálně výkon exekuce, majíce na mysli pravidelný případ, že předměty v držení povinného, patří k jeho volnému jmění a že proti úkoji vymáhajícího věřitele z nich není závady. Není-li tu těchto podmínek, může se postižená strana brániti (§§ 37, 258 ex. ř.). Nižší soudy mylně používají v souzeném případě zásady § 1305 obč. zák., neboť žalovaný nevykonával poctivě své právo, navrhnuv, aby pro jeho pohledávku za klubem Č. byla exekučně zabavena a prodána trojkolka patřící žalobcům, neboť má pohledávku za Č., měl právo ukojiti se exekučně z jejího jmění a ne ze jmění žalobců. Navrhnuv vědomě exekuci přímo na jmění žalobců, ač z korespondence a z úspěšné obrany žalobců proti dražbě trojkolky podle čl. 382 obch. zák. musil dobře věděti, že žalobci s tím nesouhlasí a že se proti placení úschovného brání, jednal obmyslně a dopustil se tím zavinění ve smyslu § 1297 obč. zák., při čemž na věci nemění nic, že bylo postupováno ve formě exekučním řádem předepsané. Žalovaný je práv ze škody vzniklé žalobcům, poněvadž tato škoda je v příčinné souvislosti s jeho protiprávním jednáním. Důležité však je zjistiti, zda žalobci včas věděli o zabavení a o hrozícím prodeji trojkolky, neboť, věděli-li to a nepodnikli nic na obranu svého práva, zavinili spolu svou škodu a musí ji nésti stejným dílem se žalovaným. V tom směru se spokojil prvý soud poukazem na § 272 ex. ř., což odvolací soud právem prohlásil za nedostačující a nerozhodné, leč sám z té okolnosti, že žalobce byl přítomen při vynesení rozsudku proti Č. jako vedlejší intervenient, neprávem vyzvuje, že prý žalobci musili věděti, že povede žalovaný exekuci na jejich trojkolku. Tato vědomost z dosud zjištěných okolností nevyplývá. Bude tedy třeba nejprve v tomto směru učiniti potřebná zjištění, a pak zabývatí se výší škody.

Čís. 13683.

Zaměstnavatel nemůže se na zaměstnanci (obchodním pomocníku), jemuž dal výpověď a zároveň udělil do konce služebního poměru dovolenou, domáhati vrácení služného vyplaceného za dovolenou z důvodu, že zaměstnanec za dovolené nastoupil placené místo u konkurenční firmy a uzavíral pro ni obchody.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 462/33.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném, aby jí vrátil 3.600 Kč, jež mu vyplatila jako služné za měsíc srpen 1931, a odůvodňovala tento nárok jednak tím, že žalovaný v době, kdy jeho služební poměr u žalobkyně nebyl ještě skončen, nastoupil placené místo u konkurenční firmy, uzavíral pro ni obchody a udal žalobkyni nepravdivě, že mešká na dovolené, jednak též poukazem na ustanovení § 11 odst. (2) zák. ze dne 3. dubna 1925 čís. 67 sb. z. a n. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto